TWIST

ONGEWONE VERHALEN

Editoriaal

Stijlfiguren:
Een Griekse tragedie

Opinie

Voor wie het dichten niet kan luchten

Gastschrijvers:

Roland Bergeys
Patsi Desiree
Erica van Dooren
Mili van Veegh

Artikel

Het leven gevat in verzen

Hostwriters

Digitale boekenplank

INHOUD

Editoriaal 3

Stijlfiguren: een Griekse tragedie

Voor wie het dichten niet kan luchten 5

Opinie

Verhaal: Premiejager © 9

Roland Bergeys

Verhaal: En het einde is de ... © 13

Patsi Desiree

Tien millimeter © 17

Erica van Dooren

Op schrijfretraite © 21

Mili van Veegh

Het leven in verzen gevat 24

Artikel

Twist: de serie 28

Digitale boekenplank

TWIST, onafhankelijk kosteloos eMagazine
Verschijnt 4 x per jaar
Jaargang 2
Uitgave 7, juli 2022
Verantwoordelijke uitgever: Hostwriters
https://hostwriters.nl
e-mail: info@hostwriters.nl
0032 (0) 3 472 277 529

Copyright: © april 2022

Redactioneel medewerker: André Van Butsel
Redactie: Mili van Veegh, Marc Kerkhofs
Coverdesign: Jonas De Rauw
Omslagfoto: Devdrullav Dash
Binnenwerk: Hostwriters

EDITORIAAL

De redactie

Iedereen kent ze wel of heeft er op zijn minst over gehoord: stijlfiguren. Volgens Wikipedia betreft het 'het doelbewuste gebruik van een of meer woorden die afwijken van de gebruikelijke betekenis.' Dat is duidelijk, niet? Van Dale brengt wat meer licht in de duisternis: 'Uitdrukking die een stijleffect teweegbrengt door bijzondere formulering, bijzonder gebruik van een woord of afwijking van de gebruikelijke zinsbouw.' Als voorbeelden worden *metafoor*, *metonymie*, *antonomasie*, *inversie*, *correctio* en *antithese* genoemd. Allemaal uit het Grieks, of wat dacht je.
Je vraagt je af, hadden die Grieken vroeger niets beters te doen? Nee, niet echt. Dat dwaalde wat rond over sappige weiden waar hun enige taak het hoeden van schapen was, godganse dagen achtereen. Je verveelde je te pletter, gras zien groeien was zowat de enige opwindende bezigheid.

Stijlfiguren, een Griekse tragedie

Dimitros pulkte boomschors van de bomen, vrat zich ongans aan kersen, verzamelde plukjes wol, sneed fluitjes uit wilgenhout …
Kwam Eleni, zijn vrouw, rond het middaguur, een kruik wijn en wat geplette olijven brengen naar haar zich krom werkende echtgenoot, lag die voor pampus in de schaduw van een cypres, rondom hem kersenpitten, stukjes boomschors, wol en twijgen.
'Wat is dit voor een zwijnenstal!' kreet de Kretense waarna Dimitros verrukt opveerde. 'Grote Pan, vrouw. Ik hoed schapen en jij noemt het een zwijnenstal. Wat een heerlijke euh … euh … *metafoor*!

Eleni, niet onder de indruk van haar onverhoedse taalvaardigheid, stampte op de voeten van Dimitros. 'Jij ligt je hier vet te snurken terwijl ik het huishouden moet doen, zeven koters moet stilhouden, wijn moet persen, geiten moet melken en olijven moet persen. Luiwammes! Je zou Pan-nog-an-toe beter eens op zoek gaan naar een goed betaalde baan om je boterham te verdienen!'
Dimitros keek haar aan, als door de bliksem getroffen.

'Heerlijk lekker Grieks roomkaasje van me, wat heb jij gegeten vandaag? Een boterham verdienen? Waar háál je het vandaan? Ik krijg zin om je helemaal plat te kussen. Je schudt hier zo maar een *metonymie* uit je pas gewassen mouw. Kom hier dat ik je neem.'

Eleni had overal zin in, behalve in een stomende vrijpartij onder het oog van driehonderd gezapig grazende schapen. 'Houd je kleine geweldenaar maar in bedwang, zowaar ik Eleni heet. Ik heb wel wat anders te doen,' snauwde ze.
Dimitros klapte van plezier in zijn handen. De bobbel in zijn broek maakte duidelijk dat zijn geweldenaar lang niet zo klein was als Eleni liet voorkomen. 'Allerliefste wereldwijf van me,' riep hij uit, 'deze *antonomasie* maakt me helemaal geil. Je bent een echt taalwondertje, en dan nog wel het mijne.'

'Nou, warm krijg je me toch niet, hoor,' sputterde Eleni tegen, van wie de tegenstand afbrokkelde onder zoveel lyrisch geweld. Blijkbaar had ze weer iets gezegd dat haar man naar adem deed happen.
'Warm krijg je me toch niet, warm krijg je me toch niet … hoe doé je

vervolg EDITORIAAL

het? Rolt deze *inversie* dan zo maar klakkeloos uit je goddelijke mond, schat? Kan het zijn dat ik getrouwd ben met één van de muzen, te weten Terpsichore, die uitgerekend mijn hunkerende honger naar schoonheid en poëzie met een hoorn des overvloeds besproeit?

Ondanks zichzelf kon Eleni met moeite haar lach inhouden. 'Je bent een schelm, wat zeg ik, een liederlijke schavuit, Dimitros. Je weet me telkens te ontwapenen.'
Quasi-streng keek hij haar aan. 'Lieve Eleni, nu moet je echt stoppen, hoor. Je weet toch dat je met deze laatste *correctio* mijn hartstocht over je afschreeuwt? Ik zeg je, ik kan me niet meer beheersen. Ik sleur je mee naar die struik daar, schapen of niet. De dood of de gladiolen!'

Eleni's blik werd kil. Ogenblikkelijk voelde Dimitros dat de magie uit de dag geranseld was, waarom wist hij nog niet.
'Mijn vreemde man,' zei Eleni lijzig, 'de *antithese* die je net bezigt, trekt niet alleen op geen fluit, het is een *anachronisme* bovendien. Wat sta je hier te zwieren met onbestaande Romeinse gezegdes, die boerenpummels van Italianen ginder doen niets anders dan elkaar de kop inslaan terwijl wij, het volk van Pan, de rechtgeaarde godenkinderen zijn. Stuk onbenul. De dood of de gladiolen … ga je mond spoelen!'

Laten we onze Griekse gevallen held even voor wie hij is. Er bestaan letterlijk honderden stijlfiguren. Iedereen gebruikt ze dagelijks. In gesprekken, krantenartikelen, sportverslagen … Het uitvlooien van teksten op gebruikte stijlfiguren is leuk en volslagen zinloos. Tegelijkertijd is het een aangenaam tijdverdrijf. Je meet jezelf het aura aan van een taaldeskundige en je kunt je omgeving vervelen met je vondsten en inzichten.

Wel is het jammer dat deze begrippen meestal te vinden zijn in taaie, schier onleesbare verhandelingen, geschreven door professoren, doctorandussen en ander geleerd volk. Je kunt je de vraag stellen waarom. Is het een stilzwijgende afspraak tussen deze onderlegde lieden om toch vooral de boeiende wereld van de taalwetenschappen in de ivoren toren te houden? De begrippen die zij hanteren om onder elkaar hun vakidiotie te beoefenen, gaan het petje van de gewone taalliefhebber ver te boven. Een willekeurige greep: *substantief*, *adjectief*, *prepositie*, *conjunctie*, *cardinalia* … ze hebben het over *taaltypologie*, de *fonologische* en *morfologische* aspecten … alles wordt grondig uit elkaar getrokken, gerangschikt, gewikt en gewogen. Wat moet je met een zin als: *In de categoriale grammatica wordt de basis voor syntactische structuur niet toegeschreven aan grammaticale regels, maar aan de syntactische categorieën zelf, met name de nominale en verbale constituenten*. De slotsom is dat de som der delen groter is dan het geheel. Een welluidend gedicht verliest er zijn magie door, zijn betovering en luister.

En de schrijver, die schrijft voort. Keurige voren trekkend over maagdelijke pagina's, onder het goedkeurend oog van een kuierende god, tot het einde der dagen, waarin telkens en telkens weer nieuwe hemelbestormers opstaan die altijd en opnieuw de onverhoedse verleidingskracht van de taal niet kunnen weerstaan.
Godzijdank. ■

OPINIE

Voor wie het dichten

Onlangs, op een onbestemde tijd in een parallel universum, was ik aanwezig bij de prijsuitreiking van een gedichtenwedstrijd. Het verloop van het gebeuren verliep zoals duizendendrie prijsuitreikingen van gedichtenwedstrijden verlopen. Een welkomstwoord; de ‘moeilijke’, maar ‘uitdagende’ taak om de shortlist samen te stellen; de bekendmaking van de laureaten; de uitreiking en het afsluitende dankwoord.

... niet kan luchten

Evenementen als deze verlopen allemaal volgens een min of meer vast stramien. De enige onberekenbare factor in dezen, zijn de kunstzinnige interludiums van een artiest, hetzij zanger, woordkunstenaar of een persoon die deze talenten combineert. Zij brengen schwung in de zaak, leven in de brouwerij. Tijdens deze prijsuitreiking zette de woordkunstenaar gedichten op muziek. Een van die gedichten was van de hand van een zekere Jan Hanlo. Deze auteur/dichter maakte deel uit van de enigszins avantgardistische groep ‘De Vijftigers’ die zich indertijd verzette tegen de kunstopvattingen van hun voorgangers. Een gedicht van hem werd voorgedragen: ‘De Mus’.

DE MUS

Tjielp tjielp - tjielp tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp - tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp tjielp tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp
Tjielp
etc.

Heel aardig en ludiek en god weet wat nog allemaal. En ja, het heeft zijn betekenis. Toch bekroop me het onbehaaglijke gevoel dat hier subtiel met de voeten van de meedingende dichters werd gespeeld. Zij hadden zich weken achtereen opgesloten, vechtend met woorden, schrappend en kwijlend, zich wanhopig het hoofd krabbend, om een wedstrijdwaardig gedicht uit de pen gewrongen te krijgen, om dan doodleuk om de oren geslagen te worden met ‘De Mus’. Ad-hoc en zonder enige moeite, nog tijdens het luisteren naar ‘De Mus’, componeerde ik in gedachten mijn eigen variant: 'De koe'.

DE KOE

Boe boe – boe boe boe
boe boe boe – boe boe
boe boe boe boe boe boe
boe boe boe
Boe
Loei.

vervolg OPINIE

En ik dacht: stel dat ik dat gedicht nu eens had ingezonden … zou ik dan de eerste prijs gewonnen hebben? Verder dacht ik: wie zou dat hier op dit moment óók denken? Trouwens, de mogelijkheden waren schier oneindig:

DE AUTO

Vroem vroem
vroem vroem
(...)
(etc.)

DE SLANG

Sss sss
sss sss
(...)
(etc.)

DE VERVELENDE HOND

Kss kss
kss kss
(...)
(áf!)

Wijselijk hield ik mijn mond en applaudisseerde braaf mee na afloop. Natuurlijk moet je plaats, tijd en context meenemen in dezen, maar toch. Het leek me op het randje.

Verder viel het me op, en heus niet alleen bij deze ene gedichtenwedstrijd, dat dichters een gloeiende hekel hebben aan rijmen, net zoals aan een jambe, metrum, versvoet, ritme. Wat je meestal te horen krijgt, zijn enkele lange zinnen, op willekeurige plaatsen onderbroken en onder elkaar gezet. Het zorgt ervoor dat degene die voorleest onnatuurlijke pauzes inlast waardoor het geheel wint aan zwaarwichtigheid en een vleugje mystiek meekrijgt. Het ‘klinkt’, net zoals ook iets ‘klinkt’ als je maar lang genoeg op een lege ton slaat.
Wat met de kwatrijnen, de limericks, de sonnetten, de ballade, het rondeel? Het is allemaal ‘vrij’ of ‘dynamisch’ vers wat de klok slaat. Dat kan best meeslepend zijn, vervoerend, beklijvend zelfs. Als je echter het ene na het andere ‘vrije’ gedicht in een verzamelbundel te behappen krijgt, wordt het je licht in het hoofd. Niemand durft zich nog te wagen aan een messcherp, aan alle regels van de kunst beantwoordend sonnet of een verrassende limerick. Al gauw wordt het een karamellenvers genoemd. Er wordt op néérgekeken!

Neem nu zo’n sonnet. Een sonnet of klinkdicht is een veertienregelig metrisch gedicht. Eeuwenlang één van de populairste dichtvormen in de westerse letterkunde! Zomaar op de vuilnishoop gemikt.

HET LIJDENDE DICHTEN

De kunst van het welluidende dichten
is, o mijn droevenis, verloren gegaan
Jambe en het rijm zijn reddeloos vergaan
Versvoeten kunnen geen poot meer lichten

De meest onzinnige en kekke dingen
schrijft men dan gewichtig onder elkaar
zonder interpunctie en kees is klaar
het zijn doodgewoon onderbroken zinnen

Veel ligt aan de stiltes en zuchten
waarmee men het dan gewichtig declameert
Het zijn met gegrom gevulde luchten

vervolg OPINIE

Ach, zij met hun lansen van troebele inkt
ik bestrijd het wrange woordenlijden
Totdat, ooit eens, mijn eigen lof niet meer stinkt

Kinderachtig karamellenrijmelarij, dus.

Of een limerick:

Een rijmgeile knaap uit de Vlaanders
hakte gedichten tot spaanders
Hij rijmde zich scheel
en kreeg toen heel veel
spot en jolijt van omstaanders

Weg ermee! Carnavalesk pubergedrag!

Aan de heimelijk rijmlustigen: pleeg jullie woorden alsjeblieft. Laaf jullie aan roemrijke voorbeelden, maak jullie weer de kunst eigen van de sierlijke woordensmederij. Heb lak aan de ‘ongeschreven’ regels en maak jullie de regels eigen en vind dáár jullie onverbloemde plezier in het scheppen van verrassende, grappige, doorvoelde en ja, óók beklijvende gedachten. Het wordt godgloeiend tijd dat we ophouden de taal te beschouwen als iets, louter ter communicatie. Stop ook eens eindelijk met het erbarmelijke invoeren van Engelse ondingen in je taal. Wees godverdomme TROTS op je moerstaal!

En nu, dichten! ■

TWIST, genieten zonder argwaan

Je leest nu in TWIST kwartaal drie, jaargang twee van het jaar 2022. De tijd jakkert met een rotvaart voort en nauwelijks zijn we bekomen van de ene literaire mijlpaal, of we struikelen bijna weer over een andere. Je zou hier enige ironie in kunnen ontwaren, mocht je van een beetje slechte wil zijn, niets is minder waar. Zelfs na deze in totaal achtste editie (zeven reguliere en één speciale uitgave) kijken we zorgvuldig ieder punt en iedere komma na, vergelijken we kleurstaal na kleurstaal en verliezen we ons in pietluttigheden om ook deze TWIST weer te laten blinken.

Mochten we al bevreesd zijn dat er na acht edities enige routine dreigt te sluipen in het verzamelen en vormgeven van een nieuwe TWIST, dan blijkt deze totaal ongegrond. Hoe zou dat toch komen, vragen we ons weleens op een blauwe maandag af. We denken, of nee, we zijn er zelfs zeker van dat dit ligt aan de keuze van de auteurs die welwillend meewerken. Ze brengen leven in de brouwerij, brengen ons op paden die we verder exploiteren. Dat resulteert in artikelen en opinies met een aparte invalshoek.

Net zoals we met volle 'goesting' werken aan elke nieuwe TWIST, blijven we nog altijd overtuigd van onze filosofie, deze kosteloos te houden en daarbij niet te lonken naar enige inkomsten vanuit publicitaire hoek. Het waarborgt ons iets dat onbetaalbaar is, iets, waar velen naar zoeken en streven: namelijk vrijheid. Vrijheid om te kunnen doen wat we met ons hele hart graag doen. Dat we daarbij mogen rekenen op de kundige en belangeloze inzet van redactioneel medewerker André Van Butsel is een rijke zegen.
Zo, genoeg gemijmerd. Lees rustig verder, daar is het tenslotte om te doen. We zouden willen zeggen: 'geniet ervan', maar hemeltjelief, er wordt al zodanig 'genoten' dat het zo langzamerhand je neus en oren uitkomt. Weet je wat? Sla de Twist-link op of download de pdf op je tablet of mobiel. Heb je wat te lezen in dat vliegtuig of de trein op weg naar je welverdiende vakantiebestemming. Warm aanbevolen.■

Nog dit:

TWIST is ontstaan uit onze behoefte een groot publiek kennis te laten maken met bijzonder ongewone verhalen en hun auteurs. Om reden dat wij alle aandacht aan de verhalen geven, weren we advertenties, advertorials en enige andere vorm van betaalde content. TWIST wordt samengesteld en ontworpen vanuit een vrijwillige opzet zonder winstoogmerk. Ben je gecharmeerd van ons concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

Zo lief …

verhaal Premiejager©

Roland Bergeys

Roland Bergeys is voor de trouwe lezers van Twist geen onbekende. Hij is de inspirator achter de speciale editie Twist 40-45, die eind 2021 uitkwam. Bezige bij Bergeys is tevens de samensteller en presentator van ‘Boekenfoyer’, het boekenprogramma op Eclips-TV. Roland is voortdurend aan het werk. Zijn pen is het verlengde van zijn rusteloze geest. Een pen die nooit zwijgt, altijd registreert. Ook al moet hij daarvoor in het hoofd van een premiejager kruipen …

Door zijn goedaardigheid is de cavia een prettige speelkameraad voor kinderen. Hij wordt min of meer kamerzindelijk, en is ‘te dom om kwaad te doen’. (Standaard encyclopedie)

William Dewilde schrok. Het was een vreemd lawaai dat hem had gewekt - van iets dat viel, of van een deur die dichtklapte. Een windstoot tegen de terrasdeur bijvoorbeeld: smak, dicht! Alleen was de bonk vanuit zijn woonkamer gekomen, ergens in de buurt van de haard. William sloop tussen de lakens vandaan, struikelde bijna over de tol van Woeps, de cavia, en vloekte. Dat zijn dochter haar biggetje in bewaring gaf, tot daar aan toe, maar die rommel op de vloer brak hem op! Zijn hoofd barstte en zijn mond voelde kleverig aan. De avond ervoor had hij zich bezopen in de rosse buurt, lallend dat hij topjudoka was, terwijl hij zich amper door de basisregels van die sport had geworsteld. Al kon geen mens vermoeden dat hij op schurken joeg waar de overheid vuil geld voor overhad. William, Jozef, Hildegard Dewilde was immers premiejager.

Hij probeerde zijn gedachten te ordenen. De bonk, misschien was er een vaas van de tafel gevallen? Zomaar? Hij nam een Colt 45 uit een lade, liet zijn ogen wennen aan het halfduister en ging naar de woonkamer die baadde in de gloed van de straatlantaren voor zijn deur. Zijn sax was toch niet gevallen? Zijn sax waarmee hij enge gedachten van zich af speelde in zwoele noten die zo naar de sterren konden dwarrelen om zijn frustraties uit te schreeuwen. Niet dus: zijn instrument stond te glimmen tegen de muur. Zijn smartphone zoemde op de vensterbank. Hij aarzelde: achter het raam zou hij een schietschijf zijn. Hij liet zich op een stoel vallen, wachtte tot het zoemen ophield, en murmelde: ‘Nooit meer zuipen!’
Eigenlijk geloofde hij er niets van. De druk was immers groot de laatste tijd en één van de pieken had hij eergisteren beleefd, in een verlaten fabriek. Inzet: een handvol diamanten. Tegenover hem een Chileen,

vervolg Premiejager©

zo eentje die bereid was om zijn stukje drugsoorlog persoonlijk met hem uit te vechten. Ze hadden elkaar aangestaard, wachtend op het eerste woord dat het ijs zou doen breken, tot de hand van de vreemdeling met een bijna niet te registreren beweging in zijn jaszak was verdwenen. Net daarvoor had die nog op zijn gordel gerust, klaar om een vuurwapen te grijpen. William had het vastgesteld met een macaber fatalisme, eigen aan de beste premiejagers. Secondelang had zijn leven in de handen van die kerel gelegen, hij was ongewapend. Dat wat verder scherpschutters verdekt stonden opgesteld, was een schrale troost geweest. De eerste die valt, ben ik, had hij geweten, en daar had het zendertje onder zijn revers niets aan kunnen verhelpen.

Ook dat zou hem bijblijven.

Hij had de man in de ogen gekeken en die ene zin gezegd, waar hij voor betaald was: '*Show me the stones, pal*.'
De ander had hem niet zien zweten.

'*No nonsense*,' had William gesist, en het besef dat die oen zijn diamanten niet gauw aan een ander kwijt zou kunnen, had hem gesterkt. Zijn rol was die van tussenpersoon, van expert in het schatten van edelstenen, hij moest een bod doen, het was gekkenwerk, zeker als je de wraakgevoelens van die kerels kende. De Chileen was hem voorgegaan tot aan een magazijn, waar hij moest wachten tot hij terug was met een diamanten ring en vroeg: '*Fine*...?'
William had snel nagedacht. Met een ventje dat met een familiesieraad onder zijn neus stond te zwaaien, had hij geen rekening gehouden.

Hij onderdrukte een oprisping.
Er beweegt iets naast de kast, jongen.
Ach, er beweegt niets!

Hij moest ophouden tegen zichzelf te praten, en hij zou héus nooit meer zuipen. Hij probeerde zich opnieuw op te peppen. Dat juweel dus. Hij had het gekeurd, wetende dat hij er niet te veel, maar ook niet te weinig tijd voor zou mogen nemen, en dan had hij gesnauwd dat het nep was - koelbloedigheid, bluf, zijn beroep steunde daarop, overal, en altijd. De Chileen was naar boven gegaan en kwam terug met een omslag echt spul, had William gegist. Diamanten worden op een bijzondere manier verpakt, een eenvoudig plooisysteem verhindert dat ze er bij het openvouwen uit kunnen glijden. Toen de stenen bij het openen van het papier op de grond vielen, had hij gesnauwd: 'Enough tests!' Nee zeker? Maandenlang had hij aan de zaak gewerkt en zich geïnfiltreerd in gevaarlijke milieus, maar bij het keuren van de stenen had hij gebeden dat de Chileen hem zou geloven: het zelfvertrouwen dat hem zo eigen was geweest, ontbrak hem meer en meer. Al was het omdat stress hem weleens dingen deed vergeten. Met het geld zou die gozer in Londen wapens kopen. Diamanten werden verpatst voor drugs, en drugs voor wapens, oorlogswapens. Oorlog: vechten voor vrijheid, wie was de goede, wie de slechte partij, en wie bepaalde dat …? Dat waren de vragen die Dewilde al een poos in de war brachten. En ja, premies telden, toch was hij al twintig jaar met die dingen bezig en nog steeds niet rijk. William had de man afgeblaft, en daarna een bod gedaan.

'100.000 euro?'
'Top.'
'Top.'

Handen tegen elkaar, fluimen op de grond, en de zaak was afgedaan, hij weg, de zuiderling weg. In niet eens tien minuten tijd had hij de toekomst van de kerel helpen bepalen. De week daarop zou hij door de Engelsen ingerekend worden, al zou hij in

vervolg Premiejager©

elke nor een levende tijdbom zijn, met drugskoeriers en wapenhandelaars viel niet te spotten. Mocht hij ontsnappen, dan zou een en ander ook heel persoonlijk kunnen worden. De gebeurtenissen van de voorbije maanden flitsten William kriskras door het hoofd, en alle tegenstanders kwamen hem levendig voor de geest. Eergisteren die Chileen, vorige maand Serviërs. Hij had hun vrachtwagen wodka naast de snelweg klemgereden met zijn BMW en gewacht op bijstand, met zijn wapen pal gericht op drie stokoude KGB-ers die waren gerecycleerd tot fraudeurs. En daags daarop: de rel met een Fin die software naar Syrië had willen uitvoeren tegen de NAVO in, tegen de Yankees in, en dus tegen hem in, want waren we hier niet allen een beetje Amerikaan?

William sakkerde omdat alles juist nu bij hem opkwam, hij verstijfde door een geritsel. Automatisch keek hij naar de klink van de terrasdeur. Ze ging naar beneden. Of niet ...? Hij moest zich concentreren. De ogen half sluiten. De spieren spannen. Niet meer ademen. En ... springen! Tja, ook dat ging niet meer zo vlot. Hij trok de deur open en staarde in het duister. De wind die zijn gezicht striemde, kalmeerde hem en hij schudde het hoofd. Het zou Woeps wel geweest zijn, de cavia was waarschijnlijk naar buiten geglipt. Zijn zenuwen speelden hem te veel parten. Neem nu die Duitse bende in juli. Juist, krakers die wapens smokkelden voor Indiërs! Ze huurden bestelwagens, laadden ze vol en lieten ze door anderen afhalen. Ze kenden elkaar niet eens, zodat ze elkaar nooit zouden kunnen verraden. Het systeem dateerde van uit de oorlog en het wierp nog steeds zijn vruchten af. En de Basken in Barcelona met wie hij had onderhandeld, tussen moffen en Serviërs door, onderhandeld om wat te bereiken?

Het licht.
Het licht in de kinderkamer brandt.
Shit!

Zijn dochter vergat dat soms uit te doen. Hij vroeg zich af wat zij nu deed bij haar moeder. Sliep ze? Las ze stiekem? Of dacht ze aan hem, aan papa? Vrijdag zou ze de cavia komen halen. Had zij hem misschien veranderd, zonder dat hij er zich bewust van was geweest, had zij hem de broosheid van zijn imago doen inzien? Mogen premiejagers liefhebben, huwen, kinderen hebben, scheiden? Mogen ze een tip van de sluier van hun beroep oplichten, louter om wat stress kwijt te raken? Of waren dat zwakheden zoals men beweerde, zwakheden die de gedrilde hersencellen deden afsterven?

William durfde er niet aan te denken. Trouwens, de wereld draaide verder door, soms voelde hij zich met hem mee tollen zoals de cavia in zijn molentje. Hij snoof. De geur van Woeps' etensbakje drong in zijn neus. Waar zat dat beest dan ook? Hij smeet zijn wapen op de tafel, schokschouderde en boerde: ze mochten komen, de Chilenen, de Basken, de moffen, hij zou hen wel een lesje leren. Hij schonk zich een whisky in en dronk dan toch. Chivas, met op de rand van het etiket een bijna onzichtbaar puntje dat aangaf dat de fles voor 'speciale' gasten was: booze vermengd met cyaankali, een ballistisch 'proper' en bijzonder efficiënt goedje. En dat was hij even straal uit het oog verloren!

Hij dommelde in met een romantische saxlijn in het achterhoofd, mijmerend over nieuwbakken Kroaten en keiharde Tsjetsjenen, over zijn dochter en haar big, en over alles wat zijn rotleven in de war kon brengen. Van zijn stuiptrekkingen zou hij zich niet meer bewust zijn.

De smartphone zoemde. En bleef zoemen.

vervolg Premiejager©

Knorrend kroop de cavia onder de kast vandaan en liep over de asbak die hij van de salontafel had gestoten, het beestje kromp ineen door de openslaande deur. De Chileen sprong tevoorschijn en schatte de situatie meteen in. Dewilde sliep, daarom had hij niet op de oproep gereageerd. Hij schaterde het bijna uit: drieduizend piek had de Organisatie op het hoofd van die idioot gezet, en hij lag zomaar te pitten! Zelfs het omkopen van zijn gevangenisbewaker was moeilijker geweest. Het laatste wat Woeps' bolle oogjes zagen, was dat hij zijn lader ledigde op het lijk, plofjes die het met schokjes deden opveren. Daarna joeg hij een afschamper door zijn hersenpan. Opgeruimd stond netjes. De doder stopte zijn wapen weg en zag de whisky staan. Hij lachte zijn tanden bloot, *bueno, madre mia*!

Een slok had hij wel verdiend. ■

verhaal En het einde is ...©

Patsi Desiree

Patsi Desiree schrijft niet alleen, ze verbindt. Ze slaat bruggen tussen werelden en ziet de magie in het alledaagse. Korte verhalen, fantasy, romans; Patsi moet ooit in een ketel met wonderverhalendrank gevallen zijn. Enige gekte is haar niet vreemd, meer nog, het is haar lust en lieve leven. Met een inlevende, rijke schrijfstijl neemt ze je mee op zoektocht, zet ze je verbeelding aan het werk en morrelt ze aan deuren van heilige huisjes …

Eeuwenlang al dwaal ik over deze groene planeet. Ik kijk toe hoe het mensenras evolueert. Nooit voel ik de behoefte in te grijpen wanneer ik dingen zie gebeuren. Ik hoor hoe de mens steeds weer andere goden aanbidt, ik zie hoe ze telkens opnieuw van hun geloof vallen. Het doet mij niets.

Mijn ontstaan vindt zijn oorsprong in ver vervlogen tijden. Ik hoor niet thuis in het licht. Dat werd mij duidelijk gemaakt toen ik impulsief handelde.

Ik zondigde. Als straf moet ik tot in de eeuwigheid over de Aarde blijven rondzwerven.

In eerste instantie was ik op wraak belust, vond mijn straf te zwaar in verhouding met mijn misdaad. Mijn gedachten dwaalden vaak af naar het duister.

Een tijd speelde ik met het idee me aan te sluiten bij de Gevallenen. Tussen hen ben ik echter ook niet welkom. Ik draag namelijk een teken. Een merk dat me verhindert volledig toe te treden tot de duisternis.

Het was een lange weg me te verzoenen met wie ik ben. Uiteindelijk heb ik me bij mijn lot neergelegd. Vechten doe ik allang niet meer. Niet voor het licht, noch voor het duister.

Nu ben ik een doler. Een rusteloze ziel die boet voor een daad gesteld in een vlaag van jaloezie. Een geest die rondzwerft tussen levenden en doden.

Ik mag dan wel de éérste ziel zijn die gedwongen ronddoolt over een wereld die de mijne niet meer is, onwelkom zowel in het licht als in het duister. De enige ben ik lang niet.

We zijn legio.

***

vervolg *En het einde is ...*©

Míjn verhaal is echter wel uniek.
Alle anderen kunnen vroeg of laat naar het licht wanneer het hun tijd is.
Ik niet.
Iedereen heeft recht op een tweede kans.
Ik niet.
Iedereen kan vergeven worden.
Ik niet.
Wat ik deed, beïnvloedde de mensheid.
Misschien niet de allereerste zonde, wel een allesbepalende.
Zoals gezegd, draag ik een teken.
Nooit zal ik nog het licht mogen aanschouwen.
Ronddolen zal ik tot het eind der dagen.
Tot de Dag des Oordeels.

***

Het is bijna nacht. Ik houd de wacht naast haar bed.
De klok op haar nachtkastje zegt dat het 11:11 uur is.
Het engelenuur.
Daar waar ooit mijn hart zat, voel ik een steek. Of het van ongenoegen is of van pijn, laat ik in het midden.
Ze begint onrustig te bewegen.
Mijn onfeilbare gevoel vertelt me dat ze wakker wordt.
Ze opent haar ogen, staart naar de klok en ziet de cijfers: 11:11.
'Hey papa,' zegt ze zacht.
Ze blijft naar de klok staren tot die op 11:12 springt. Daarna slaakt ze een zucht, draait zich om en valt prompt weer in slaap.
Zou ze het zelf weten, vraag ik me af. *Zou ze zelf beseffen dat ze dit al een aantal weken doet? Nacht na nacht na nacht?*
Het frustreert me dat ze elke keer '*papa*' zegt. Ze voelt wel degelijk dat er iets bovenaards aanwezig is. Alleen denkt zij dat het haar overleden vader is. Ik weet dat hij naar het licht is gegaan. Op het moment dat zijn ziel zijn lichaam verliet, keek hij nog een keer om, voordat hij vol vertrouwen in het licht stapte. Toch denkt deze jonge vrouw dat hij over haar waakt, dat hij het is die haar elke nacht om 11:11 uur wekt.
Ze moest eens weten wie naast haar bed zit. Zou ze dan nog zo vol vertrouwen haar ogen op de cijfers gericht houden tot die verspringen?

***

Het was een stom toeval dat ik in haar leven kwam.
Een moment van onbedachtzaamheid.
Diep in gedachten verzonken, wilde ze de straat oversteken. Ze hoorde of zag het aankomende verkeer niet.
Ik wel.
Mijn ganse wezen veranderde in die paar seconden. Ik deed wat ik nooit eerder deed. Ik greep in.
Met een harde duw tegen haar borstkas dwong ik haar achteruit te stappen. Ze leek uit een trance te ontwaken en keek verrast om. Meteen besefte ze aan welk gevaar ze ontsnapt was: een vrachtwagen denderde langs haar voeten voorbij.
Sinds die dag volg ik haar overal.
Ik weet dat zij mij voelt. Ik weet ook dat ze mij nooit zal zien. Ze denkt verdorie dat ik haar vader ben. Dat stoort me meer dan het zou moeten, al heb ik geen idee waarom ik me zo aan haar heb gehecht.
Wanneer ze lacht, klinkt dat als hemelse muziek in mijn oren – geloof me, ik kan het weten – en als ze huilt, wil ik haar het liefst in mijn armen nemen. Dat zijn de momenten waarin ik besef hoe beperkt ik ben.
Momenten dat ik mijn teken verafschuw.
Het voelt alsof ik er een straf bij heb gekregen. Ik ben verward, boos en gelukkig tegelijk.
Ik heb nooit eerder iets gekend zoals dit. Nooit heb ik gevoeld wat ik nu voel. Het is niet aangenaam. Het is op bepaalde ogenblikken zelfs pijnlijk.
Ik wil haar beschermen tegen onheil, ik wil met haar meelachen wanneer ze gelukkig is.
Deze inzichten maken mij radeloos.
Natuurlijk heb ik het al meermaals gezien bij mensen, zelf heb ik het nooit ervaren.

vervolg En het einde is ...©

Ik weet niet wat ik ermee moet. Aan de ene kant vind ik het zalig, aan de andere kant haat ik het dat ik mezelf op deze manier verlies.
Door deze jonge vrouw gaan mijn eeuwenoude gewoontes aan het wankelen. Dat wil ik niet. Toch kan ik het niet stoppen.
Wanneer ze 's morgens opstaat , volg ik haar. Ik ken haar routine ondertussen beter dan zijzelf.
Opstaan, douchen, tanden poetsen, koffie drinken, koffiekop spoelen in de gootsteen en vertrekken naar het werk.
Ook daar houd ik haar gezelschap.
Misschien is het niet eerlijk van me, wanneer een man te dicht bij haar in de buurt komt, verjaag ik hem subtiel door even in zijn oor te blazen of een zachte duw tegen zijn arm te geven. Het is gewoonlijk voldoende om hen te doen afdruipen, de dappere krijgers.
Zijzelf merkt niets van mijn aanwezigheid.
Opnieuw merk ik dat het me frustreert.
Ik wil dat ze me ziet, mij erkent als haar beschermer.
Ik wil dat ze zich bij mij voegt.
Ja, dat is wat ik eigenlijk écht wil: dat ze zich bij mij voegt.
Soms denk ik dat ik haar gewoon voor de vrachtwagen had moeten laten lopen. Ze zou niet hebben geleden, zou op slag dood zijn geweest, dan had ze zich bij mij kunnen aansluiten.
Meteen besef ik dat dat nooit gebeurd zou zijn, want op dat ogenblik kende ik haar niet. Haar ziel zou het licht zijn ingestapt, zonder mij een blik waardig te keuren.
Ik moet gewoon afwachten.
Wachten op het juiste moment.
Het teken op mijn arm begint te branden.
Hij weet dat ik plannen heb en Hij keurt ze niet goed.
Natuurlijk keurt Hij ze af.
Hij wil dat ik mijn straf uitzit.
Alleen.

***

Het is een prachtige zomerdag. We trekken samen naar het strand. Zij heeft verlof genomen. Ze huurt een appartement aan zee. Dat heeft ze al meerdere keren gedaan sinds ik haar volg.
Ze geniet met volle teugen van de zon op haar huid en ademt de zilte zeelucht gulzig in.
Ze heeft geen idee wat ik voor haar in petto heb. Hij wel en Hij is razend. Dat kan ik voelen aan de brand die mijn teken veroorzaakt op mijn arm.
Ik vrees zijn toorn niet. Dit is mijn kans en ik ben niet van plan die te laten schieten. Zeker niet door een merkteken dat mijn voorarm in vuur en vlam zet.
Hij zal zich niet zonder slag of stoot gewonnen geven. Ik ook niet.
Voor mij heeft de eenzaamheid lang genoeg geduurd. Ik heb mijn zielsverwant gevonden. Of mijn plan zal werken, weet ik pas wanneer ik het heb uitgevoerd.
Zal ze mij herkennen, vraag ik me af. Ik heb mijn best gedaan me kenbaar te maken. Elke nacht heb ik naast haar bed gezeten. Elke nacht heb ik haar om 11:11 uur wakker gemaakt. Toegegeven, heel strak is mijn plan niet. Ze denkt nog steeds dat ik haar vader ben.
Mijn enige hoop is dat wanneer het zover is, ze zich aan mijn zijde zal scharen. Ik besef goed dat ik voor de tweede keer een doodzonde ga plegen en heb het er voor over. Ik wil haar naast mij. Samen met haar over deze wereld zwerven zal veel aangenamer zijn dan alleen.
In mijn gedachten hoor ik Hem tieren.
Hij is woedend.
Zo had Hij zich mijn straf niet voorgesteld. Ik zou in eenzaamheid moeten dolen tot het einde der dagen.
Dat ik Hem opnieuw dreig te trotseren, staat Hem helemaal niet aan. Hij kan Zijn razernij over mijn opstandigheid met moeite bedwingen.
Ik zie hoe zij naar de lucht kijkt.
Donkere wolken pakken zich samen boven de hoofden van de strandgangers die op hun beurt haastig inpakken. Onweer kan gevaarlijk zijn, dat weten mensen.

vervolg *En het einde is ...*©

Zelf weet ik dat dit geen gewoon onweer is. Het is Zijn gramschap. Zijn razernij.
Zij staat ook op van haar handdoek. Ze loopt echter naar zee, in plaats van alles bijeen te pakken. Ik volg haar, ga naast haar lopen.
Even kijkt ze opzij, alsof ze mij heeft gevoeld.
Zonder dralen leg ik mijn hand op haar rug terwijl ze het zeewater betreedt.
Het teken op mijn arm voelt alsof er withete vlammen doorheen razen. Ik trek het me niet aan.
Een donderslag weerklinkt.
Verschrikt kijkt ze op. Ze maakt aanstalten het water uit te gaan. Ik leg mijn hand om haar pols om haar staande te houden. Ik merk dat ze niet goed weet wat er gebeurt. Ze voelt iets maar heeft geen flauw idee wát.
Ik merk ook dat Hij bozer en bozer wordt. Dat voel ik aan mijn teken.
De bliksemstraal slaat vlak naast mij in. Het elektrisch geladen licht treft haar midden in de borst. Ze valt.
Met een triomfantelijke lach kijk ik omhoog.
Dat krijg je ervan, Oude Man, denk ik honend. *Je wilde mij een lesje leren, alleen ben Jij het die in het zand bijt. Jij hebt haar vermoord, niet ik.*
Dat ik haar een licht duwtje heb gegeven, zet ik onmiddellijk uit mijn gedachten.

***

Haar lichaam ligt plat op de buik in het water. Zelfs op haar rug zie ik de lelijke brandwonden.
Haar ziel staat naast mij.
'Wat is er gebeurd,' vraagt ze.
'Je bent door de bliksem getroffen.'
Haar ogen zoeken die van mij.
'Maar hoe? Wat …? Ben ik dood?'
Ik neem haar hand vast en knik.
'Ja, liefje,' zeg ik. 'Jouw lichaam is dood. Jouw ziel is echter springlevend.'
Ik zie hoe achter haar een bundel helder wit licht tevoorschijn komt. Ik weet dat ze daartoe aangetrokken wordt. Ik moet snel zijn.
'Niet gaan,' smeek ik. 'Als je dat licht instapt, ga je naar degene die jou net het leven heeft ontnomen.'
Ik zie de twijfel in haar ogen.
'Maar …'
'Je kunt bij mij blijven, ik beloof je dat ik je de wereld kan laten zien, zoals je die nooit eerder hebt gezien.'
Over haar schouder zie ik hoe het licht haar lokt.
Ook zij kijkt om naar het lonkende, heldere licht.
'Blijf,' zeg ik kordaat.
Even zie ik opnieuw een lichte aarzeling in haar ogen, dan knikt ze. Ze neemt mijn hand in de hare.
'Ik heb nog geen zin deze wereld te verlaten,' geeft ze toe.
Ik kan een zegevierend gevoel niet onderdrukken terwijl ik naar mijn brandende voorarm kijk.
De pijn trekt weg, het stralende licht begint te vervagen.
Een laatste keer kijkt ze over haar schouder om dan kordaat een stap dichter naar mij toe te doen.
'Nee,' zegt ze. 'Ik blijf nog een tijdje. Ik wil best wat van de wereld zien.'
Het brandende gevoel waar mijn teken zich bevindt, is weggetrokken. Het licht achter haar is gedoofd. Triomf raast door mijn astrale lichaam.
Ik heb gewonnen.
'Gegroet,' zeg ik met een glimlach. 'Mag ik je naam weten?'
'Ik ben Freya. Wie ben jij?'
'Mijn naam is Kaïn.'■

verhaal Tien millimeter©

Erica van Dooren

Erica van Dooren werkte eerder in de boekenbranche en is nu vrij onderneemster. Haar verhalen vind je in binnen- en buitenlandse bladen, tot in Brazilië aan toe. Serieuze thema's kruidt ze met humor, ongeremd en flamboyant gaat ze tekeer. Ze werkt nu aan haar debuutroman die ze de voorlopige titel 'Winterbloemen' heeft meegegeven. Daarin belooft ze even ongeremd te zijn. Het zouden weleens flamboyante winterbloemen kunnen worden …

https://ericavandooren.nl/

Ik heb een deadline te halen. Mijn vingers trommelen wat op het toetsenbord, mijn hoofd is er niet bij. Oortjes in, weggerukt in een golf van 10cc.

I'm not in love
So don't forget it, it's just a silly phase I'm going through ...

Tien milliliter, is dat genoeg, pak ik daarmee de essentie?
Je maakte het uit na onze Zwitserlandtrip.
Bergen water, tot ver boven mijn lippen.
Ik hapte naar adem voordat ik verdronk.
Je zit onder mijn huid.
Ingevreten!
Zoals mijten tunneltjes graven onder je huid.
Eerst jeuken ze.
Dan ga je krabben.
Dan doet het pijn.
Ontiegelijk veel pijn.

I'm not in love, don't get me wrong, don't tell your friends about the two of us ...

Ik vertelde het niemand. Dat wilde jij niet, het zou je imago ondermijnen, zei je.
Hèt?
Je hield ook van mij. Het was meer dan verliefdheid.
Toch?
Meer dan hèt?

I like to see you
But then again. That doesn't mean you mean that much to me ...

vervolg Tien millimeter©

Hoeveel betekende ik voor je? Ik heb nog gedacht, nadat je er een punt achter zette, ik maak er een einde aan. Maar ik ben bang. Bang dat pijn als enige na de dood overblijft. De pijn vanbinnen. Garantie tot de deur. Garantie tot de hellepoort, *La Porte de l'Enfer.* Rodin wilde zijn minnares in reliëf creëren, bedoeld voor *De hellepoort*. Ze kwam nooit af. *La Divina Commedia*, Dante Alighieri's reis door de hel over de louteringsberg naar de hemel. Ons uitje door de bergen, mijn helletrip erna.

Ik doe mijn oortjes uit, pak mijn mobieltje, lucht mijn hart bij mijn redacteur, mijn luisterlijn: 'Hij kan de tyfus krijgen, de klootzak!'
'Flikker die fles aan de kant,' zegt hij. 'Amper na twaalven en je lalt al. Doe je schoenen aan je voeten.'
'Waarom?'
'Omdat ik het zeg.'
'Maar het regent pijpenstelen en ik ben gebroken.'
'Daar is schrijven voor. Schrijven is jodium voor de wond. Dus je gaat nú naar de winkel. Regen of geen regen. Haalt vulling voor de huisruif en als je terug bent, ga je SCHRIJVEN. Vanuit je tenen! Uit zelfbehoud.'

Mijn hoofd slaat op hol. De Daf nemen is riskant, dan maar lopen. Waar zijn mijn schoenen? Ik ga op weg. Onopgemaakt, huispak aan, pas mee, plu mee, tassen mee. Pestpokkenweer.
De hoek om, langs het speelveld met de wipkippen, de busbaan over. Dat moet ik redden.
De voordeelborden doemen op. Voor mij alleen nadelen. Geen zwaard van Damocles meer boven mijn hoofd, dat dan weer wel. Het is klaar. Het is klaar, de ridder is gestorven, geen rammelende geharnaste helden op een ros meer. Wat dacht ik dan ook? Waarom heb ik me door dat hinnikende beest in de luren laten leggen? Mijn harnas begaf het.
De wieltjes van de winkelwagen rammelen wel.
Tuurlijk.
Nauwelijks te sturen dat kreng – ik heb daar bij de ingang weer eens niet op gelet. Mijn gedachten er niet bij, die liggen ergens in de schappen. Onderaan waarschijnlijk, tussen de goedkopere merken. B-kwaliteit, huismerk. Mijn lijf dwingt de kar langs de rekken.
Ik zoek.
Wat eigenlijk?
Waar kwam ik voor?

Onze eerste nacht was buitengewoon.
Exceptioneel.
Hopen dekens, hopeloze hersens.
Een uitgekomen fantasie die voorbijkwam, tegen de gordijnen van een donkere slaapkamer tikte.
Dicht.
Dicht die gordijnen, de klok op de kerktoren gluurde te veel en ik had geen zin om er een voyeur bij te hebben. Niet dat ik preuts ben, maar kom op hè, al direct bij de eerste keer ... het eerste proeven van een onbekende hap. De verboden vrucht.

De groente- en fruitafdeling sla ik over, ik manoeuvreer naar het gangpad met de drank. De nooduitgang. Rechts van me het schap met buitenlandse wijnen ... de bergen van Mendoza in Argentinië, de Chileense valleien ... Vinho Verde uit Portugal ... Ik kan me niet concentreren, als het maar veel is, als het maar verdooft.

Augustus,
september,
oktober. De kwartaaloogst aan druiven ging niet aan ons voorbij.

Je kon geen maat houden. Ik wist het al bij de eerste ontmoeting, je pleurde tegen de plavuizen.
We spraken af; we stoppen met drinken.
Het waren weken van water en thee: sterrenmunt, rooibos, rozenbottel.
Ik zou alles voor hem drinken. Een gifbeker als het moest.

vervolg Tien millimeter©

Puur uit liefde voer ik blind op hem.
Compleet hoteldebotel.
Ik hield van hem.
Ik hou van hem.

Even diep ademhalen nu! Tegenover de drank staan de verpakkingen met snacks. Strategisch opgesteld in het supermarktuniversum. De strategie werkt niet; het zweet breekt me uit. Ik ga de schappen langs en twijfel. Twijfel verpakt in felrode doosjes, gele zakken, Engelse uitingen die erop staan, schreeuwen me toe: *tasty, tropical, twist*. In de schappen staat genoeg, keus te over zou men zeggen.

More than this ...

Maar het is MIJ niet genoeg. Er moet meer zijn. Hé Roxy Music, nog meer oude meuk. Teruggegooid naar vroeger.

It was fun for a while
There was no way of knowing ...

Wist ik het maar. Het was méér dan verliefdheid.
Toch?
Schat?

No care in the world
Maybe I'm learning ...

Ik wil niet leren, ik wil niet denken, alleen maar jou.

Tijdens onze ontmoetingen speelden we 'Variaties op een dame'. Het gevecht met de engel van de klokkentoren. De strijd waarvoor Damocles het zwaard uit de schede trok.

Ik grijp een paarse verpakking. Krenten in een doosje, mooi etiketje maar het blijven gedroogde druiven. Verkeerd, andersom wil ik, benatte druiven, verstookte druiven, wijn! Flessen in allerlei vormen, er zitten hele mooie tussen die je zomaar als bloemenvaas kunt gebruiken. Een bosje erin en hup, er is weer een sfeerpakket.

Rote Rosen sagen wie viel ich dich liebe.

Schlagerfestival. Je slachtte me af.
Moezel in groene flessen, Rijn in bruine, leuk dat ze dat even duidelijk voor me maken. *Auslese*.
Voor er iets te lezen valt, zal ik moeten schrijven.
Schrijven dat me niet wil lukken, schrijven dat zonder hem niet gaat, dat het klaar is.
Af.
Einde verhaal.

Ja, daar moet het wel naartoe, een einde aan het verhaal, ergens in de kosmos van de toekomst. Ik denk aan mijn deadline, mijn mond is droog. *Spätlese* hoef ik niet, te soepel. Herinneringen aan de vent die me doorlopend spatsies maakte.
Dom gedoe, hersenloze pan. Het zoetje komt na het zuurtje, een mooie afdronk zegt de vinoloog. Waar die nu ineens vandaan komt, is mij ook een raadsel. Zat hij al in het wagentje toen ik het pakte bij de ingang?
Hufter.
Het beekje wijn van de lunch, lees: de lunch kabbelt al aardig door mijn hoofd. Geen gedachten meer mogelijk, coördinatie naar de maan, of de gallemiezen, ik heb het haar niet gevraagd.
Weg is weg, zo zie ik dat nu eenmaal.

Loving you. Isn't the right thing to do ...
How can I. Ever change things that I feel?

Fleetwood Mac als spervuur uit de speakers, daalt op me neer als een hagelbui,
Venz, Venz, Venz, kermis in de hel, met hagelstenen zo groot als tennisballen.
Ik zag het op tv. Deuken in de auto's.

vervolg Tien millimeter©

De Daf? Nee, ik ben komen lopen.

You can go your own way
You can call it another lonely day
You can go your own way ...

Ik moet even ademen, de droesem laten zakken. Antichambreren, ook al ben ik beslist niet tegen kamertjes.
Niet tegen jouw donkere slaapkamer.
Ontkurk me niet, dan loop ik leeg en dat geeft zo'n bende op deze net geboende vloer. Namaakmarmer, aardekleur. Aardesmaak, mijn mond is droog van spanning. Zou ik dan aan vitis vinifera lijden? Shit, ik verlies controle! Mijn hoofd leeft door een hallucinatie, mijn ledematen trekken in spastische bewegingen samen. Dit is mijn dans, Sint-Vitus in mijn lijf, in mijn hoofd. Even rustig nu!
Mijn ogen flitsen van links naar rechts langs de schappen. Want al knaagt er van alles vanbinnen dat geen honger is, ik zal toch moeten eten. De ruif vullen, zoals mijn maatje zei. Ik smijt wat gele verpakkingen in de kar. Ik herken ze van vroeger.
Tuc.
Tuc is omgedraaid kut.
Hadden die kutwagentjes maar rails. Alleen drank en snacks, het beest lijkt nu tonnen te wegen. Het past niet. Mijn emoties zijn te groot voor dit wagentje. Mijn mond te droog, mijn wangen te nat. Nog goed dat ik geen mandje heb genomen, dat was niks geworden. Niks. Zoals het leven dat ik heb zonder hem. Inhoudsloos, een zak die al leeg werd gegeten voordat de kassa in zicht was.
Geen eindafrekening, niets.
Gewoon niets. Angst voor het vacuüm, dat wel, en dat past niet in de kar.

Baby, I'd give you my world ...

Het felle supermarktlicht wakkert hoofdpijn aan. Ik sluit mijn ogen. Achter mijn oogleden zie ik voor me hoe het was.
Eens.
Een verleden dat die naam eigenlijk nog niet verdient; want wat is nou een week.
Dat zeggen ze ook van de Slag bij Waterloo, dat die nooit meer afgelopen is. Het gerammel van de paardenhoeven, de schoten uit antieke kanonnen, het schijnt allemaal nog te 'horen' te zijn. Het aanvoelen van de slag, veel toeristen die daar hun bestemming van maken. Eigenlijk heeft het verleden geen naam, kent geen tijd.

Ik reken af bij de zelfscan, raak de draad kwijt. Tuurlijk. Heb ik alles wel gehad? Als ik maar geen controle krijg. Er gaat geen lampje branden.
Wat als ik een bekende tegenkom? Het is pokkenweer, ik ben de enige gek op straat. Korte of lange bon? Euh? Weet ik veel. Ik ros op het scherm.
Met rammelende wielen, rammelende flessen, zwalk ik naar de karrenketen. Had ik er een muntje ingedaan? Maakt ook niet uit. Ik til de tassen eruit, de hengsels snijden in mijn vingers. Snel naar het parkeerterrein voordat de bodem eruit valt, net als uit mijn bestaan.
Waar is de Daf?
Ik zie hem niet.
Ó shit, ik was lopend.
Hoe krijg ik deze karrevracht mee naar huis.
Ik hoor een *ploink*. Ik hoor de tassen vallen. De flessen! Ik open mijn WhatsApp.

'Ik mis je, het spijt me.'

You can go your own way ...

Ja, ik gá mijn eigen weg wel. Zal het zelf doen.
Zelf
en
alleen ... ■

verhaal *Op schrijfretraite*©

Mili van Veegh

Iedere schrijver kent het wel: de schrijfretraite. Een al dan niet zelfopgelegde verzaking aan de waan van alledag om je terug te trekken in de stilte en de rust van een of ander, al dan niet gekunsteld platteland. Het zou de inspiratie losweken, het onderbewustzijn prikkelen en wat al niet. De ene schrijver is natuurlijk de andere niet. Soms kan het ook heel andere dingen prikkelen, zoals bijvoorbeeld … nou, lees het zelf maar.

Eén enkele margriet in een half vergane pot.
Eksters zwieren met krachtig uitslaande vluchtbewegingen door het zwerk om neer te scheren en bij het geringste op te vliegen. Een hommel rust op een pauwenoog. Het voorportaal van het paradijs.

Mili leert de Noord-Amsterdamse *vibe* kennen.
Ongewassen mannen met dunnend haar in een knotje op slippers en een schoffel in de hand gebieden haar: 'Geniet.' Zij hebben peuters en kleuters die op blote voeten lopen, de wereld behoort hen toe in alle verdraagzaam- én deugdzaamheid. Het is een en al zen dat haar omringt; een meer dan vruchtbare bodem om tot hoge schrijfprestaties te komen.

De hipsters onderhouden zich op lijzige toon en op weer en wind aangetaste pamfletten staat: *Wow No Cow.*
Op het terras in de openlucht van de veggie-uitspanning hangt ook een pamflet: *No smoking*. Aangezien echte schrijvers roken, vraagt Mili de bediening om een asbak.
Blikken en het stilzwijgen dat valt over het terras wanneer zij vervolgens om een cappuccino met echte melk vraagt, spreken boekdelen en zij stemt ogenblikkelijk toe als haar gevraagd wordt aan de tafel bij de wilde zwijntjes plaats te nemen.
De bestelde gepofte bataat met koolsalade laat zij voor de dieren staan, als penitentie, en ook als offerande. De wolkbreuk die even neerkletterde, was een teken.

Zo lang heeft zij zich voorbereid en uitgekeken naar deze schrijfretraite. Inspiratie opdoen in de natuur in een schattig *tiny* huisje dat op de duizendmaal bekeken foto's omringd is door alle mogelijke soorten wilde bloemen en karrevrachten vlinders.

vervolg Op schrijfretraite©

Bij aankomst bloeien bloemen niet, het is te wijten aan de grote droogte, vertelt de verhurende vlinderman haar.
'Lekkere look heb jij, hoor,' en hij kijkt naar Mili's bloemenjurk die zij speciaal heeft gekocht om in harmonie met de vlinderachtige omgeving te zijn.
'Kijk je shinen!' vervolgt hij om haar één vlinder te duiden, een Atalanta. Een van de meest voorkomende vlinders in België en Nederland.
'Yolo!'
Straks opzoeken wat dat moge betekenen, denkt Mili.

Hij is met haar meegelopen, de schat, zich losrukkend van zijn plantjes die hij op de lokale markt aanbiedt, samen de modderige paadjes op. Hun voetstappen maken heerlijke zompige geluidjes.
Zij herkende het huisje al uit de verte aan de overspanningen van rafelige handgemaakte doeken, de citronellakaarsjes en natuurlijk de open buitendouche.
Wellicht waren de wielen van het *tiny* huisje op de foto's weggevallen of verscholen tussen de bloemen. Vast om haar te plezieren heeft de vlinderman slijmerige houtblokken voor de ingang opgestapeld om binnen te kunnen komen.

Eenmaal ingestapt, trekt een gigantesk composttoilet de volle aandacht dat:
'Geen water verbruikt! Echt niet *mainstream* dit,' zegt hij blij. Doorheen zijn opvallend grote montuur met vetvlekjes spatten zijn ogen pretlettertjes.
Op een kaartje, bungelend boven het composttoilet, staat een tekening van een staande man (m/v/x) afgebeeld, zijn opgerichte en aangevatte edele delen doorgekrast.
'Alles heb ik zelf aangelegd en opgebouwd, weet je, *creation is my life, pressure is my adrenaline and fashion is my drug.'*
Het Engels van de vlinderman doet Mili verlangen naar een *bearhug* van een echte feromonenman.

Hij wijst Mili trots op de observatievlinderpost, de microscoop, de gespietste zwarte harde poppen in petrischaaltjes en op een omvangrijke vlinderblibliotheek.

'Het is hier een heuse pijpenla,' roept Mili verrukt, 'hoe anders, hoe origineel ook, en kijk, daar aan het einde, hangt zelfs een bed boven het rieten bankje tegen het plafond. Kan deze deur soms open, vlinderman?'
'Jazeker, deuren maken is *èkt* een topsport.'
'Ik ga buiten schrijven, daar aan die hoge tafel, binnen is toch geen wifi om raad te vragen aan collega-schrijvers?'

Voor de deur, eenmaal open uit de rubberen sponningen, liggen dezelfde slijmerige houtblokken als aan de voorkant, zo puur natuur en in harmonie met elkaar.

'Ah, natuurlijk, ik begrijp het, eerst lanceer ik alles dat ik nodig zou kunnen hebben tegen de grond, en dan probeer ik beneden te komen. Kan ik mij aan de deur vasthouden?'
Ziet zij nu een wrevelig trekje over vlindermans gezicht gaan voordat hij zegt: *Keep calm and ... be swag*?

'Gelukkig heb ik een antenne bij me,' teut zij verder, 'heb jij soms een netwerk waar ik op kan en een wachtwoord?'
'Noord Gestoord,' zegt hij nu nors 'en het wachtwoord is vier nullen met een hoofdletter.'
'Ik kan niet wachten op verbinding en de schrijvers op mijn platforms foto's laten zien van deze geniale plek, of worden ze dan jaloers, wat denk je, vlinderman? Dat is dan niet inclusief van me. Misschien wil er wel een op bezoek komen zodat we over elkaars

vervolg Op schrijfretraite©

werk kunnen praten, over plotwendingen en gaten in tijdpaden en …'

De vlinderman wordt onrustig, hij wil duidelijk gaan. 'Nog iets, je merkte de koelbox toch wel op? Er staat havermoutmelk in en er is ook ecokoffie want ik zwéér bij een zelfgemaakte Spice Latte, de kruiden vind je zelf wel.'

Verzaligd zit Mili op een stapel kussens aan haar hoge tuintafel. Op een opengehaald bloedspuiend been let zij niet. 'Dat ik hier toch kan zijn!' roept zij opgewonden naar zij of hun die door haar tuin over het verdorde gras lopen. 'Samen met jullie!'
De enige Atalantavlinder peert 'm na deze exclamatie. Dan breekt een uitzinnige zon door en van de rokerij, pal naast haar, komt het aroma van vitaminerijke makreel.

En dan schrijft Mili, weldaad valt over haar heen, samen met de vette geuren. Zij schrijft:

Eén enkele margriet in een half vergane pot.
Eksters zwieren met krachtig uitslaande vluchtbewegingen door het zwerk om neer te scheren en bij het geringste op te vliegen. Een hommel rust op een pauwenoog en dan rukt de hemel al haar registers open …

BAM!

Snijdende, zwiepende, striemende slagregens.

Zij vlucht nat de pokkehut in en balanceert op één been, de andere bebloede hangt buiten, nog over de houtblokken, ze dreigt te bezwijken aan ondervoeding, verdomt het om voor de planeet havermelk te drinken, zwervende mannen in witte jurken lichten op in de gevallen schemering, de deur sluit niet, het uit paardenbloemen gefabriceerde rubber is gescheurd, ze rilt, ze gilt, wankelt op het rieten bankje om zich op te trekken, naar boven te komen, daar waar meurende schapenwol ligt die haar in een nanoseconde vochtlekkende uitpuilingen geeft, haar blaas staat op spatten, ze laat zich glijden, haalt haar rug open aan obstakels, wankelt naar het composttoilet waar ze wegzakt tussen de twee opvangbakken, slingert terug aan loshangende snoeren, werpt de schapenwol de diepte in, haalt haar bloemenjurk naar boven, huivert, o wat beeft zij van de kou.

De nacht duurt waanzinnig lang. De tijd telt niet meer. Koude koorts. Graaibeestjes. Afwezige nachtvlinders. Hét groeiende besef. Ze ligt in een sarcofaag. De hare. Vleesetend. Tanden verbrokkelend. Ze haalt uit. Trapt en slaat. Haar bloemenjurk verteert.

Enkele uren na het ochtendgloren wordt zij opgehaald, haar smeekbede is gehoord, ontredderd daast zij op de achterbank, eenmaal thuis kijkt zij verwonderd om zich heen, naar de ruimte, vlinders dansen boven haar binnenplaatsje, een paardenbloem vraagt om uitgeblazen te worden, een klaproos wiegt zich uit haar strakke gloedvolle behuizing …

Verwonderd roept ze tegen niemand in het bijzonder: 'Dat ik hier toch kan zijn!'

Een citroenvlindertje tikt tegen het raam wanneer Mili schrijft. ■

Het leven in verzen gevat

Poëzie is niet populair, nooit geweest. Het is een niche, voor de fijnproever en de liefhebber. De meesten beginnen er niet eens aan. Onterecht, zo zal blijken. Hier volgen enkele gedichten die meer teweeg brengen dan een kloeke roman. Het enige dat je hoeft te doen, is alles loslaten, ervoor openstaan, het laten binnendringen. Hang een laken over de klok, trek de gordijnen dicht, neem een glas wijn, de duurste die je in huis hebt, en durf je te laten vervoeren …

Als geen ander weet de dichter dat dit leven vooral een farce is, een brute grap. Laat los die zwaarmoedigheid, dat gewichtige dedain. Vind troost in de schoonheid van het vluchtige en bewaar de zwaarte voor wanneer je daar tijd voor hebt … als het allemaal niet meer hoeft.

Wat is ons leven? – Sir Walter Raleigh

Wat is ons leven? Het spel van passie.

Onze vrolijkheid? De muziek van verdeeldheid:

De baarmoeders van onze moeder zijn de vermoeiende huizen,

Waar we gekleed zijn voor de korte komedie van het leven.

De aarde het toneel Hemel de toeschouwer is,

Wie zit en kijkt naar wie dan ook, handelt verkeerd.

De graven die ons verbergen voor de brandende zon

Zijn als dichtgetrokken gordijnen als het stuk klaar is.

Zo spelen we post naar onze laatste rust,

En dan sterven we in alle ernst, niet voor de grap.

***

vervolg Het leven in verzen gevat

Hoe verschillend we ook zijn, er is één grote gelijkmaker. Het is taboe, men spreekt er niet over, behalve de dichter. Hij is er niet bang voor. Meer nog, hij maakt van de dood een grapjas, een schelm. Onderstaand gedicht heeft zijn wortels in de Babylonische oudheid en toch, het is tijdloos …

De tuinman en de dood – P.N. van Eyck

Van morgen ijlt mijn tuinman, wit van schrik,

Mijn woning in: 'Heer, Heer, één ogenblik!

Ginds, in de rooshof, snoeide ik loot na loot,

Toen keek ik achter mij. Daar stond de Dood.

Ik schrok, en haastte mij langs de andere kant,

Maar zag nog juist de dreiging van zijn hand.

Meester, uw paard, en laat mij spoorslags gaan,

Voor de avond nog bereik ik Ispahaan!' -

Van middag - lang reeds was hij heengespoed -

Heb ik in 't cederpark de Dood ontmoet.

'Waarom,' zo vraag ik, want hij wacht en zwijgt,

'Hebt gij van morgen vroeg mijn knecht gedreigd?'

Glimlachend antwoordt hij: 'Geen dreiging was 't,

Waarvoor uw tuinman vlood. Ik was verrast,

Toen 'k 's morgens hier nog stil aan 't werk zag staan,

Die 'k 's avonds halen moest in Ispahaan.'

***

Soms is een gedicht ronduit hilarisch, met dan nog een pure blanke pit van waarheid erin. Als het dan op een aanstekelijk wijsje wordt gezet, heb je een evergreen die deel uit gaat maken van je onuitwisbare herinneringen.

Op een mooie pinksterdag – Annie M.G. Schmidt

Op een mooie Pinksterdag

Als het even kon

Liep ik met mijn dochter aan het handje in het parrekie te kuieren in de zon

Gingen madeliefjes plukken

Eendjes voeren

Eindeloos

Kijk nou toch, je jurk wordt nat

Je handjes vuil

En papa boos

Vader was een mooie held

Vader was de baas

Vader was een duidelijke mengeling van Onze Lieve Heer en Sinterklaas

Ben je bang voor 't hondje

Hondje bijt niet

Papa zegt dat ie niet bijt

Op een mooie Pinksterdag

Met de kleine meid

vervolg Het leven in verzen gevat

Als het kindje groter wordt

Roossie in de knop

Zou je tegen alle jongens willen zeggen: handen thuis en lazer op

Hebbu dat nou ook meneer?

Jawel, meneer

Precies als iedereen

Op een mooie Pinksterdag

Laat ze je alleen

Morgen kan ze zwanger zijn

't Kan ook nog vandaag

't Kan van de behanger zijn of van een Franse zanger zijn

Of iemand uit Den Haag

Vader kan gaan smeken

En gaan preken

Tot hij purper ziet

Vader zegt: pas op, m'n kind

Dat hondje bijt

Ze luistert niet

Vader is een hypocriet

Vader is een nul

Vader is er enkel en alleen maar voor de centen en de rest is flauwekul

Ik wou dat ik nog één keer

Met mijn dochter

Aan het handje lopen kon

Op een mooie Pinksterdag

Samen in de zon

***

Soms is een gedicht meer dan woorden achter elkaar. Ritme, rijm, woordspel tot zelfs de vormgeving aan toe maakt er een totaalspektakel van. Het gedicht als een onstoffelijke installatie in een puur persoonlijke expositieruimte: die in je hoofd …

Marc groet 's morgens de Dingen – Paul van Ostajen

Dag ventje met de fiets op de vaas met de bloem

ploem ploem

dag stoel naast de tafel

dag brood op de tafel

dag visserke-vis met de pijp

en

dag visserke-vis met de pet

pet en pijp

van het visserke-vis

goeiendag

Daa-ag vis

dag lieve vis

dag klein visselijn mijn

***

vervolg Het leven in verzen gevat

Sommige gedichten behoren dan weer tot het collectieve geheugen. Je hoort ergens de beginzin ervan en automatisch vul je het aan. Helaas, net zoals de meeste mensen, geraak je niet verder dan de tweede of derde regel. Laten we daar eens iets aan doen …

De pruimeboom – Hiëronymus van Alphen

Jantje zag eens pruimen hangen,

o! als eieren zo groot.

't Scheen, dat Jantje wou gaan plukken,

schoon zijn vader 't hem verbood.

Hier is, zei hij, noch mijn vader,

noch de tuinman, die het ziet:

Aan een boom, zo vol geladen,

mist men vijf zes pruimen niet.

Maar ik wil gehoorzaam wezen,

en niet plukken: ik loop heen.

Zou ik, om een hand vol pruimen,

ongehoorzaam wezen? Neen.

Voord ging Jantje: maar zijn vader,

die hem stil beluisterd had,

Kwam hem in het loopen tegen

voor aan op het middelpad.

Kom mijn Jantje, zei de vader,

kom mijn kleine hartedief!

Nu zal ik u pruimen plukken;

nu heeft vader Jantje lief.

Daar op ging Papa aan 't schudden,

Jantje raapte schielijk op;

Jantje kreeg zijn hoed vol pruimen,

en liep heen op een galop.

***

TWIST: de serie

en het gaat voort ...

'De tijd gaat snel, gebruik hem wel ...'
Wanneer dit werd gezegd door een gezapige oudere, lurkend aan zijn pijp op het bankje onder de populierenrij aan de waterkant, terwijl ik met enkele vriendjes de buurt onveilig maakte, lachten wij er wat onwennig mee. De wereld diende nog ontdekt te worden; wij waren onsterfelijk en grenzen waren ons onbekend.

Nu gebeurt het dat we zelf weleens op een bankje zitten. Niet aan een pijp lurkend of breiend aan een wintersjaal. Ook geen goede raad spuiend naar het jonge grut dat voorbijdartelt, trouwens. We zitten zelf meer dan eens verlegen om goede raad, nog steeds. Onsterfelijk zijn we al lang niet meer en de wereld ontdekken ... weet je wel hoe gróót die is?!

Nee, we scrollen op onze mobiele telefoons, kijkend naar de covers van Twist die intussen op de Hostwriterspagina staan te pronken. Acht stuks al!

De woorden van vroeger dwarrelen binnen ... 'De tijd gaat snel, gebruik hem wel ...' En verdomme, ja! Als een niet te stoppen locomotief dendert alles voorbij. Naar kosmische maatstaven duurt ons leven een vingerknip.

Wel ...

Dan is het toch een dingetje als je kunt terugkijken naar die oogstrelende covers, die zinderende verhalen kunt lezen. De tijd mag dan wel snel gaan, als - en we zeggen wel degelijk áls - we even de tijd hebben om te verpozen, zitten we met onze neuzen in Twist. Jullie ook? Klik er eens op hiernaast en ontdek. Het is de moeite waard.■

vervolg TWIST: de serie

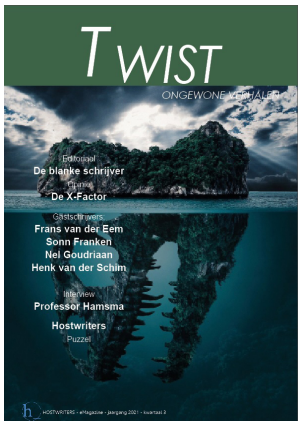

Ben je gecharmeerd van ons concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

EEN UITGAVE VAN

HOSTWRITERS